

2. Statek morski inny niż określony w ust. 1, który ze względu na swe właściwości konstrukcyjne nie może być obserwowany za pomocą radaru, powinien być wyposażony w reflektor radarowy, jeżeli urząd morski, ze względu na bezpieczeństwo żeglugi, uzna to za konieczne.

3. Każda łódź ratunkowa, w którą statek jest wyposażony zgodnie z przepisami dotyczącymi środków ratunkowych na statkach morskich, powinna być zaopatrzona w reflektor radarowy i urządzenie do jego zamocowania na łodzi po jej spuszczeniu na wodę.

4. Nowe pneumatyczne tratwy ratunkowe instalowane na statkach morskich po 1 stycznia 1974 r. powinny, przez zastosowanie odpowiednich środków lub urządzeń, zapewnić po rozwinięciu skuteczną powierzchnię odbicia dla fal promieniowanych przez radary morskie, wynoszącą co najmniej 100 m².

§ 2. Urząd morski może w poszczególnym wypadku zwolnić statek z obowiązku posiadania reflektora radarowego, jeżeli uzna to za możliwe ze względu na rodzaj podróży i warunki żeglugi. Zwolnienie takie może być również udzielone statkom, których wielkość nie pozwala na zainstalowanie reflektora radarowego.

§ 3. 1. Reflektor radarowy, o którym mowa w § 1, powinien składać się z ośmiu naroży trójściennych uzyskanych ze skrzyżowania ze sobą pod kątem prostym trzech kwadratowych arkuszy płaskiej, nierdzewnej blachy.

2. Konstrukcja reflektora powinna spełniać następujące warunki:

- 1) długość boku przyprostokątnego każdej trójkątnej ścianki naroża nie może być mniejsza niż 30 cm,
- 2) skrzyżowane ze sobą trzy kwadratowe arkusze blachy powinny być tak zamocowane, aby zapewnić arkuszom silne zespolenie między sobą i styczność całej konstrukcji reflektora.

3. Poszczególne ścianki naroży powinny stanowić z obu stron gładkie płaszczyzny, bez odkształceń, wklęsłości i wypukłości, oraz powinny być ustawione jedna w stosunku do drugiej pod kątem 90°, z tolerancją odchylenia od prostokątności nie większą niż $\pm 1^\circ$.

4. W jednym z naroży reflektora powinien znajdować się uchwyt umożliwiający pewne i trwałe umocowanie re-

flektora na statku albo gniazdo pozwalające na osadzenie reflektora na specjalnie do tego przystosowanym maszcie, tak aby oś symetrii naroża była prostopadła do pokładu statku lub stępki w odniesieniu do statków bezpokładowych.

5. Na sportowych statkach żaglowych uchwyt do umocowania reflektora powinien zapewniać równoległość osi symetrii naroża do pokładu statku w płaszczyźnie diametralnej statku.

§ 4. Reflektory radarowe określone w § 3 mogą być zastąpione innymi reflektorami pod warunkiem, że są one równorzędne pod względem przeznaczenia, mają cechy użytkowe i techniczne co najmniej takie jak reflektory określone w rozporządzeniu oraz zostały dopuszczone przez Polski Rejestr Statków.

§ 5. 1. Reflektor radarowy powinien być umocowany na statku i łodzi ratunkowej możliwie najwyżej.

2. Na małych statkach bezmasztowych reflektor należy umocować na wysokości nie mniejszej niż 2,5 m ponad powierzchnią wody na specjalnie do tego przygotowanym maszcie przenośnym. Maszt taki powinien być zbudowany i umocowywany na statku w sposób zapewniający utrzymanie się wraz z reflektorem w pozycji pionowej (prostopadłej do pokładu statku lub stępki w odniesieniu do statków bezpokładowych) w każdych warunkach działania wiatru i fali.

§ 6. 1. Reflektory radarowe powinny być produkowane pod nadzorem Polskiego Rejestru Statków.

2. Dopełnienie wymagań przewidzianych w § 3 stwierdza Polski Rejestr Statków, wystawiając odpowiednie dokumenty.

3. Prawidłowość zainstalowania reflektora radarowego na statku stwierdza urząd morski.

§ 7. Statki, które w dniu wejścia w życie rozporządzenia znajdują się w eksploatacji, oraz statki, których stępka położona została przed tą datą, powinny być dostosowane do wymagań rozporządzenia w terminie ustalonym przez urząd morski dla każdego statku, w każdym razie nie później niż w ciągu 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 15 czerwca 1972 r.

Minister Żeglugi: J. Szopa

149

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 21 kwietnia 1972 r.

w sprawie przyjęcia przez Bahrajn, Katar i Oman Konwencji dotyczącej utworzenia Organizacji Narodów Zjednoczonych dla Wychowania, Nauki i Kultury, sporządzonej w Londynie dnia 16 listopada 1945 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że Konwencja dotycząca utworzenia Organizacji Narodów Zjednoczonych dla Wychowania, Nauki i Kultury, sporządzona w Londynie dnia 16 listopada 1945 r. (Dz. U. z 1958 r. Nr 63, poz. 311), została podpisana oraz zostały złożone Rządowi Wielkiej Brytanii dokumenty przyjęcia powyższej konwencji przez następujące państwa w niżej podanych datach:

Bahrajn	dnia 18 stycznia	1972 r.,
Katar	dnia 27 stycznia	1972 r.,
Oman	dnia 10 lutego	1972 r.

Zgodnie z artykułem XV Konwencji weszła ona w życie w stosunku do Bahrajnu dnia 18 stycznia 1972 r., w stosunku do Kataru dnia 27 stycznia 1972 r. i w stosunku do Omanu dnia 10 lutego 1972 r.

Minister Spraw Zagranicznych: S. Olszowski